

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.108/2023/6.

A felperes: felperes, felperes címe

A felperes képviselője: dr. Bánka Arnold Sándor ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes: alperes, alperes címe

Az alperes képviselője: Nagy János Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértésének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 66.P.23.005/2021/10.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja az alábbiak szerint.

A jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezést úgy módosítja, hogy az alperes a borsonline.hu internetes oldalon 2021. november 17-én megjelent „Sunyi trükk, dupla haszon: Így csal személyl az Országgyűlés által bérelt lakással” és a 2021. november 18-án megjelent „személyl családja sorra veszi a lakásokat településön” címmel megjelent cikkekben annak valótlan híresztelésével sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, hogy a felperes az Országgyűlés Hivatala számára bérbe adott ingatlanát személylgyel összejátszva egyidejűleg másnak is kiadta.

Ezt meghaladóan a jogsértés megállapítására irányuló keresetet elutasítja.

Az alperes által a felperes részére fizetendő sérelemdíj összegét 1.000.000 (egymillió) forintra felemeli.

A felperes és az alperes által az állam javára fizetendő kereseti illeték összegét személyenként 72.000 (hetvenkétezer) forintra felemeli azzal, hogy az összeget a feleknek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül kell megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felperest 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési és 20.000 (húszezer) forint csatlakozó fellebbezési illeték, az alperest 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési és 20.000 (húszezer) forint csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi. Az összegeket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül kell megfizetni.

A felperes a másodfokú eljárással felmerült egyéb költségeit maga viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és házastársa egyenlő arányú közös tulajdonában áll a település², belterület helyrajzi számú, ingatlan címe szám alatt található társasházi lakásingatlan. Az ingatlant 2021. április 1-től a felperestől az Országgyűlés Hivatala bérlí. Az ingatlan tényleges használója a szerződés szerint személy¹ országgyűlési képviselő.

[2] Az alperes által üzemeltetett www.borsonline.hu internetes hírportálon 2021. november 17-én „Sunyi trükk, dupla haszon: Így csal személy¹ az Országgyűlés által bérelt lakással” címmel cikk jelent meg (első cikk). Az írás közli, hogy „személy¹ a hivatalos szerződések szerint település²ön utcanév¹ben bérel egy lakást évi közel 3 millióért, amelyet az Országgyűlés hivatala fizet. De ez csak papíron van így. Az ebben a trükk, hogy a pártelnök egyáltalán nem lakik a lakásban, hanem azt kiadták másnak, valószínűleg ugyanennyiért. Vagyis a lakás tulajdonosával, aki személy¹ régi jó ismerőse, a duplázással akár évi 6 milliót is zsebre vághatnak. Sunyi trükk, de jól jövedelmez. [...] a »kamulakás« tulajdonosa személy¹ régi települési ismerőse, tulajdonképpen szomszédja a települési utca neve utcából. Fél perc sétára laknak egymástól, teljes a bizalom köztük, ezért is tudták könnyen nyélbe ütni a kamuszerződést”. A cikk szövegébe illesztve szerepel egy képfelvétel annak a utcanév¹i társasháznak a homlokzatáról, amelyben a bérbeadott lakás található, továbbá az Országgyűlés Hivatalával kötött bérleti szerződés részletei.

[3] A www.borsonline.hu internetes hírportálon 2021. november 19-én „Kiderült, személy¹ egyértelműen hazudik” címmel újabb írás jelent meg (második cikk), amely a következőket tartalmazza: „Bizonyítékok vannak arra, hogy személy¹ és a kamulakás tulajdonosa régi jó barátok. [...] Mint ismeretes, a Jobbik két vezető politikusa kereste meg a Bors szerkesztőségét leleplező dokumentumokkal arról, hogy a pártelnök hogyan csal az Országgyűlés által neki bérelt lakással. Csak látszólag bérlí, azt kiadták egy harmadik személynek, hogy dupla pénzt vágjanak zsebre. [...] A hivatalos dokumentum szerint a lakás tulajdonosa felperes, aki településen az utca neve utcában lakik. Márpedig az utca neve alig 3 percre van személy¹ települési otthonától. [...] Hogy a Jobbik elnöke és a kamulakás tulajdonosa, valamint családjaik régi jó barátok, azt Facebook bejegyzések, fotók, posztok tucatjai is bizonyítják”. A cikk tartalmazza a bérbeadott ingatlan tulajdoni lapjának részletét, amelyen a helyrajzi szám teljes terjedelmében, a felperes keresztnéve, valamint korábbi, települési lakcíme a házszám kivételével olvasható (cím). A beillesztett videóban a település utca nevei ingatlan képe látható, emellett tartalmaz egy térképet, amely a települési utca nevei házat jelöli.

[4] A www.borsonline.hu portálon 2021. november 18-án megjelent „személy¹ családja sorra veszi a lakásokat település²ön” című publikáció (harmadik cikk) szerint: „személy¹ itt település²ön béreltet magának egy lakást az Országgyűlés Hivatalával, amiben azonban egyáltalán nem lakik. Az ingatlant a tulajdonossal, települési szomszédjával összejátszva kiadták másnak, vagyis ezzel a sunyi trükkel dupla haszonra, havi legalább félmillió, éves szinten akár 6 millió haszonra tehetnek szert.” E cikk tartalmaz egy térképet az Országgyűlés Hivatala által bérelt lakás címének utca és házszám (ingatlan címe) szerinti megjelölésével.

[5] 2021. november 22-én az alperes által üzemeltetett www.borsonline.hu weboldalon „Miért bujkál új élettársával személy¹?” címmel jelent meg írás (negyedik cikk), mely szerint „személy¹ hivatalos lakóhelye település²ön utcanév¹ben van, ezt fizeti számára az Országgyűlés Hivatala, havi 239 ezer forintért. Csakhogy, mint kiderült ez egy kamu lakás, itt soha nem lakott a politikus, csak a pénz megszerzése miatt kötött szerződést egy régi családi barátal”.

[6] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett [borsonline](http://www.borsonline.hu)

weboldalon 2021. november 17-én, 2021. november 18-án, 2021. november 19-én és 2021. november 22-én megjelent cikkeiben a személyére vonatkozó, őt sértő valótlan tényeket híresztelt. Kérte az alperes kötelezését arra, hogy levélben fejezze ki sajnálkozását és jogosítsa fel a felperest az írás nyilvánosságra hozatalára. Kérte az alperes kötelezését 1.500.000 forint sérelemdíj és 2021. november 19-től a kifizetésig járó késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, a 2:45. § (2) bekezdésére, a 2:51. § (1) bekezdés a), c) pontjára, a 2:52. § (1), (2), (3) bekezdésére és a 6:48. § (1) bekezdésére alapította.

[7] Az első cikk valótlan, sértő tényállításként jelölte meg, hogy a felperes személyl régi jó ismerőse és vele összejátszva évi 6 milliót is zsebre vágthat. A második cikk valótlan híresztelése, hogy a felperes és személyl régi jó barátok. A harmadik írásban valótlanul állította azt a közlést, hogy a felperes településen személyl szomszédja, akivel összejátszva kiadták a lakást másnak és ezzel havi legalább félmillió, éves szinten akár 6 milliós haszonra tehetnek szert. A negyedik cikk valótlan kijelentése pedig az volt, hogy személyl a felperessel, mint régi családi jóbaráttal a pénz megszerzése miatt kötött szerződést.

[8] A felperes érvelése szerint a valótlan állítások azért sérelmesek, mert bűncselekmény elkövetésével vádolják meg, illetve bűncselekmény elkövetésével vádolt politikussal hozzák összefüggésbe oly módon, hogy vele összejátszik. Nem közszereplő, és bár az írások elsődleges célpontja nem saját személye volt, jóhírneve sérült. A cikkeket nagyon sokan látták és olvasták; munkáltatójában és kollégáiban az a kép alakulhatott ki róla, hogy komoly feladatot nem lehet rábízni. Sokat kellett magyarázkodnia ismeretségi körében, régi szomszédai, távolabbi rokonok előtt és munkahelyén. Telefonhívásokat is kapott, mert ingatlanát felismerték, azt ismeretlenek fényképezték. Családi életében, baráti társaságban, munkahelyen állandó beszédtemává vált a bérbeadás. Egészségét is megviselték a történetek, alvászavarral küzdött, nem tudta magát kipihenni, ami munkájára is kihatott. Hivatkozott a jogsértés kiemelkedő tárgyi súlyára, az alperes magatartásának felróhatóságára. Kifogásolta, hogy a sajtószerv nem kereste meg őt az írások megjelentetése előtt, és utóbb sem közölte álláspontját.

[9] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására, másodlagosan a sérelemdíj mérséklésére irányult. Vitatta a felperes keresetességi jogát, mivel személye az írásokban nem azonosítható. Hivatkozott a közlések sértő jellegének hiányára, mert a cikkek nem a felperesről, hanem személylről szólnak. Tartalmuk szerint személyl a felperestől az Országgyűlés Hivatala által bérelt lakást továbbadja bérbe és ezzel ő tesz haszonra szert, nem pedig a felperes. Mindemellett az az állítás, hogy a felperes személyl régi jó ismerőse és barátja, nem sértő.

[10] A sérelemdíjigény körében vitatta a felperest ért pszichés sérelmet és lelki megrázkódtatást. Érvelése szerint az állított mértékű nemvagyoni sérelem köztudomásúnak nem tekinthető, a követelt sérelemdíj mértéke eltúlzott.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a borsonline.hu internetes oldalon - a 2021. november 17-én megjelent „Sunyi trükk, dupla haszon: Így csal személyl az Országgyűlés által bérelt lakással” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy személyl az Országgyűlés Hivatala által számára a település2i utcánév1ben bérelt lakásban nem lakik, hanem azt a lakás tulajdonosával kiadták másnak, így a duplázással akár évi 6 milliót is zsebre vághatnak

- a 2021. november 18-án megjelent „személy1 családja sorra veszi a lakásokat település2ön” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy személy1 az Országgyűlés Hivatala által számára bérelt „ingatlant a tulajdonossal, települési szomszédjával összejátszva kiadták másnak, vagyis ezzel a sunyi trükkel dupla haszonra, havi legalább félmillió, éves szinten akár 6 millió haszonra tehetnek szert.”

- a 2021. november 22-én megjelent „Miért bujkál új élettársával személy1?” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy az Országgyűlés Hivatala által a település2i utcanev1ben számára bérelt lakásban személy1 soha nem lakott, hanem csak a pénz megszerzése miatt kötött szerződést egy régi családi baráttal.

[12] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a felperes felé magánlevélben fejezze ki sajnálkozását a megállapított jogsértésért, egyben feljogosította a levél nyilvánosságra hozatalára. Az alperest 500.000 forint és 2021. november 19-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatai felperes javára történő megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezése szerint a felperes 90.000 forint, az alperes 45.000 forint kereseti illeték megfizetésére köteles az állam javára, míg a felek egyéb költségeiket maguk viselik.

[13] A felperes követelését a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján bírálta el. Nem vitatott tényként indult ki abból, hogy a sérelmezett kijelentések nagy nyilvánosság számára váltak ismertté, illetve a felperes nem közszereplő.

[14] Elsőként a felperes keresetösségi jogának fennálltát vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 12. és PK 13. számú állásfoglalásában foglalt szempontok alapján, az írásokat – a közzététel időpontjának közelsége miatt – egymással összefüggésben értékelve. Kiemelte a második cikket, amelyben a bérbeadott ingatlan tulajdoni lapjának részlete látható, a teljes helyrajzi szám, a felperes keresztnéve és korábbi települési címének házszám nélküli feltüntetésével. A sajtóanyagba illesztett videó a felperes korábbi lakóhelyülről szolgáló települési ingatlan képét is bemutatja. Az írás felperesként említi a lakás tulajdonosát, továbbá egy térképet is tartalmaz, amely a települési utca nevei házat jelöli. E tényekből arra következtetett, hogy a felperes személye kétségtől azonosítható volt a nagy nyilvánosság számára valamennyi cikk tekintetében. A felperes felismerhetősége körében értékelte, hogy az első írásban szerepel a utcanev1i társasház homlokzatáról készült fotó, míg a harmadik közlemény az Országgyűlés Hivatala által bérelt lakás címét, utca és házszám szerint megjelölő térképrészletet is bemutat. Mindezek alapján a felperes az ingatlan-nyilvántartási adatok ismeretének hiányában is kétségtől azonosítható a környéken élő és ismerős emberek számára.

[15] A második cikk tekintetében helytállónak találta a közlések sértő jellegének hiányára alapított védekezést. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a közlés, hogy egy személy más személynek barátja, régi jó barátja vagy jóbarátja, nem tényállítás, mivel nincs objektív bizonyítható tartalma. A közlés sértő jellegének megítélése során pedig nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás az irányadó. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes személy1 politikus régi jó barátja, nem sértő közlés annak valótlanúsága esetén sem, mert nem hordoz olyan jelentéstartalmat, amely a közmegegyezés szerint alkalmas lehet a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Mindemellett a cikkek egészének mondanivalója alapján és az olvasói értelmezést szem előtt tartva a sérelmezett közlésből nem vonható le okszerűen az a keresetben megjelölt következtetés sem, hogy a felperesnek személy1gyel már a múltban is lehetett törvénybe ütköző ügye. Ezért a második cikkre alapított keresetet az elsőfokú bíróság elutasította.

[16] A további közlések sértő jellegét azonban bizonyítottan találta. Mivel az első, második és harmadik cikk kifejezetten többes számban fogalmaz, ezért nemcsak személy1re,

hanem a felperesre vonatkozó tényállítást tartalmaz. A negyedik cikk megfogalmazása ugyan egyes számú, a másik három írással összefüggésben értelmezve azonban ez az állítás vonatkozik személy1 mellett a felperesre is, akit régi családi barátként említ, akivel személy1 a „kamulakásra” vonatkozó szerződést kizárólag a pénz megszerzése miatt kötötte. Mindezekből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a publikációk nem csupán személy1ről szólnak, mondanivalójuk sem csak az, hogy személy1 adja tovább bérbe az Országgyűlés Hivatala által számára bérelt lakást és ezzel tisztességtelen haszonra tesz szert. Az is a közlemények tartalma, hogy a lakás tulajdonosa, tehát a felperes is aktívan részt vesz az ügyletben. Az írásokban megjelenő állítások valóságát azonban az alperes nem bizonyította.

[17] Kétségtelennek tekintette az elsőfokú bíróság, hogy ezek a közlések sértik a felperes személyét, mert a kijelentések azt a jelentéstartalmat hordozzák, hogy a felperes egy tisztességtelen cselekmény elkövetésével hírbe hozott politikussal játszik össze, tisztességtelen jövedelemszerzés, nyeréskedés érdekében. A jogellenes és elítélendő magatartásra vonatkozó valótlán tény állítása, illetve híresztelése alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ezért az első, a harmadik és a negyedik cikkben foglalt sérelmezett kijelentéseknek a felperes jóhírnevét sértő voltát megállapította és a jogsértés felróhatóságtól független objektív szankcióját alkalmazva elégtételadásra kötelezte az alperest a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a), c) pontja alapján.

[18] A felperes sérelemdíj iránti követelését a Ptk. 2:52. § (1), (2), (3) bekezdése alapján vizsgálta. Köztudomású, a felperes személyes előadásával is alátámasztott tényként vette figyelembe, hogy a felperes családi, baráti, ismeretségi körében, régi szomszédai, munkatársai előtt magyarázkodásra kényszerült, tehát e kapcsolatait hátrányosan érintette a jogsértés és ez megviselte. A köztudomású tények körén túlmutatónak tekintette viszont az arra vonatkozó állítást, hogy a felperes családi életében, baráti társaságában, munkahelyén veszekedések forrásává vált a bérbeadás, illetve, hogy munkáltatójában és kollégáiban az a kép alakulhatott ki róla, hogy komoly feladatot nem lehet rábízni. Hasonló megítélés alá tartozónak tekintette azt, hogy a felperesnél alvászavar alakult ki, amely miatt munkájának minősége is leromlott. Ezeket a körülményeket a sérelemdíj mértékének meghatározása során az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, mert ebben a körben a nemvagyoni hátrány bekövetkeztét az alperes vitatásával szemben a felperes nem bizonyította.

[19] Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes jogsértő közlései tényleges nemvagyoni sérelmet eredményeztek a felperesnél. Az összecszerűség körében értékelte, hogy a kijelentések nagy nyilvánosság előtt, egy napi rendszerességgel elérhető, jelentős látogatottsággal rendelkező internetes hírportálon több alkalommal jelentek meg. Az alperes nyilvánvalóan előre látta, hogy közlései széles körben ismertté válnak. A sajtószerv nagy nyilvánosság előtt állította, hogy a felperes egy ismert politikussal összejátszva, bűncselekmény elkövetésében vett részt, ezért a közlés súlyosan jogsértő volt. Mérlegelési körébe vonta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes a cikkek közzétételét megelőzően a felperest nem kereste meg, a sérelmes írásokkal kapcsolatos, a szerkesztőségnek megküldött észrevételeire nem reagált és a cáfolatnak sem biztosított lehetőséget, ezért eljárása felróható volt. Nem tulajdonított azonban jelentőséget annak, hogy a közlések hány olvasóhoz jutottak el, mivel a megjelentetés a nyilvánosság széles körét érintette. Ezért megítélése szerint 500.000 forint összegű sérelemdíj szükséges és elégséges a felperest ért nemvagyoni hátrány kiküszöböléséhez. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, a késedelmi kamat tárgyában a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerint határozott.

[20] Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2), (3) bekezdése alapján rendelkezett a perköltségről. A pernyertesség - pervesztesség arányának meghatározása során figyelembe vette, hogy a

sérelemdíj követelést csak részben találta alaposnak, viszont a felperes a jogsértés megállapítása és az elégtétel adására irányuló kereset tekintetében 3/4 részben pernyertes lett. Ezért úgy határozott, hogy egyik fél sem köteles a perköltség megtérítésére; a perköltség összege, a pernyertesség - pervesztesség aránya közötti különbség nem jelentős, a felperes által kért sérelemdíj összege nem volt nyilvánvalóan eltúlzott. Az eljárási illeték viseléséről a Pp. 83. § (2), (3) bekezdése, a 102. § (1), (6) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) szerint rendelkezett.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részben megváltoztatását kérte, ezen belül a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj 100.000 forintra való leszállítását. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés *c), d)* pontjában jelölte meg.

[22] A kereset elutasítását azért kérte, mert a felperes személye nem volt azonosítható, ezért személyiségi jogainak megsértésére sem hivatkozhat alappal. Továbbra is állította, hogy az írások nem a felperesről, hanem személyről szólnak és vele kapcsolatban állítják azt, hogy úgy bérelt magának egy lakást az Országgyűlés Hivatalával, hogy közben nem lakik az ingatlanban. Ezért egyik közlemény sem tartalmaz a felperes vonatkozásában jóhírnevet sértő kijelentést, tényállítást.

[23] A másodlagos fellebbezési kérelmében azt hangsúlyozta, hogy a sérelemdíj mértékét a felperes társadalmi megítélésének csorbulása felől kell vizsgálni. Álláspontja szerint azt kell tekintetbe venni, hogy a felperes jóhírnevében, a vele kapcsolatban megjelent tényállítások következtében keletkezett csorbulás kompenzálására milyen összegű sérelemdíj alkalmas. Sérelemdíj megállapítására pedig csak abban az esetben kerülhet sor, ha az érintettet a jogsértő magatartással okozati összefüggésben valamilyen érdeksérelem, károsodás érte. A sérelemdíj alkalmazásának feltétele valamilyen nemvagyonai hátrány megléte. E szempontrendszer alapján az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj eltúlzott mértékű.

[24] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyását célozta az alperes jogorvoslati kérelmével érintett körben.

[25] A felperes csatlakozó fellebbezésében a sérelemdíj összegének 1.500.000 forintra történő felemelését és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés *c), d)* pontjában jelölte meg.

[26] Érvelése szerint a bíróságnak nemcsak a jogsértés és annak következtében a sértettet ért hátrány kompenzálását, hanem a represszív és preventív szempontokat is érvényesítenie kell. Bár az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a sérelemdíj megítélésekor irányadó szempontokat, azokból azonban helytelen jogi következtetést vont le. Kiemelte, hogy a sérelemdíj kompenzációs és magánjogi büntető funkciójának egyszerre kell érvényesülnie. A két funkció nem különíthető el élesen és egymásra tekintettel fejt ki hatását (a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.553/2021/4. számú határozata). Az elsőfokú ítéletben megjelölt összeg azonban nem alkalmas a kettős funkció érvényesítésére.

[27] Állította, hogy a jogsértés miatt őt jelentős sérelem érte, amit köztudomású tényként kell elfogadni, másrészt azt maga is bizonyította személyes meghallgatása alkalmával. Jelentősége van annak is, hogy az alperes ismételt jogsértést követett el, hiszen négy internetes cikkben is megjelent a valótlan állítás. Ezt pedig abban az esetben is értékelni kell, ha nem lett volna kihatása a nemvagyonai sérelem nagyságára (BH2020. 235.). A felperes érvelése szerint nyomatékkal kell figyelembe venni, hogy személye mind a négy cikkben teljesen azonosítható volt, ami egyértelműen azt eredményezte, hogy a jogsértő tartalom több emberhez is eljuthatott. Az ítélkezési gyakorlat szerint, ha egy perben több jogsértésből eredő igényt érvényesít a sértett, arra is figyelemmel kell lenni, hogy a megállapítandó sérelemdíj

több jogsértés szankciójának tekinthető. Azt is értékelni kell, hogy egy-egy adott jogsértő tartalomra lebontva milyen összegű a felperes igénye (a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.051/2020/4., 17.Pf.20.026/2021/5., 1.Pf.20.797/2021/4. számú határozatai). Jelen esetben a megítélt sérelemdíj összege nyilvánvalóan annyira alacsony, hogy nem felel meg a jogintézmény kettős funkciójának.

[28] A BH2019. 268. számú eseti döntésre hivatkozva hangsúlyozta, hogy a sérelmet okozó alperes vagyoni viszonyait is figyelembe kell venni a mérlegelés során (a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.748/2021/4., 2.Pf.20.921/2021/4. számú határozatai). Jelen esetben az alperes több száz milliót meghaladó nyereséget realizálni képes, a médiapiacra meghatározó vállalkozás, esetében az elsőfokú ítéletben megállapított sérelemdíjnak nincs visszatartó hatása.

[29] A felperes csatlakozó fellebbezésében kitért az eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezések megváltoztatásának szükségességére is, aminek oka a pernyertesség – pervesztesség arányának módosulása.

[30] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés részben alapos.

[31] Az elsőfokú bíróság ítéletének – a csatlakozó fellebbezés részbeni visszautasítása folytán (a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.108/2023/4. számú végzése) – jogerőre emelkedett a keresetet részben elutasító rendelkezése (a második cikkekre vonatkozó kereseti kérelem), ezért azt a másodfokú felülbírálat nem érintette [Pp. 358. § (3), (5) bekezdés]. A Fővárosi Ítéltábla a keresetnek helyt adó és az 1.000.000 forint összegű sérelemdíj iránti igényt elutasító ítéleti rendelkezéseket vizsgálta a fellebbezési kérelem és ellenkérelem, valamint a csatlakozó fellebbezés korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése], a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívüli eljárásban.

[32] A perbe vitt követelés elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a bíróság hivatalból köteles az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatni. Ez következik az Alaptörvény 28. cikkéből, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Amennyiben az ügyben felmerül valamelyik alapjog érintettsége, a bíróságnak saját jogértelmezését a jog alkotmányos tartalmával összhangban kell kialakítania, figyelemmel az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozatában foglaltakra {Indokolás [18]}.

[33] A véleménynyilvánítás szabadságához és a jóhírnév védelméhez való joggal kapcsolatos ügyekben ezért minden alkalommal felmerül az említett alapjogokkal érintettség, ebből következően pedig megkerülhetetlen, hogy a bíróság a döntés során az Alkotmánybíróság e jogokkal kapcsolatos, az Alaptörvény *R)* cikk (3) bekezdés szerinti jogértelmezését figyelembe vegye. Jelen esetben az Alaptörvény VI. *cikk* (1) bekezdésének és IX. *cikkének* rendelkezéseit is vizsgálni kellett; a perben szükséges volt az egyes alapjogok érvényesülésének mérlegelés útján történő összevetése. Bár az érdemi döntés indokolása nem tér ki az alapjogi vizsgálat szempontjaira, e hiányosság pótolható, és az összevetés a rendelkezésre álló iratok alapján a másodfokú eljárásban elvégezhető volt.

[34] A szólásszabadság érvényesülése szempontjából minden társadalmi nyilvánosságot kapott szólas része a közösségi gondolatcserének, értékes vagy értéktelen voltától függetlenül. Ezzel függ össze, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi {a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatot megerősítő 19/2014. (V. 30.) AB határozat [49]}. E jog hatálya alá tartozó közlések fontossága azonban a jogi minősítés esetében már eltérő, mert az egyes közlések az alapjogi igazolást adó értékhez nem egyformán kapcsolódnak.

[35] Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor a közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó közeletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. „A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [47]}.

[36] Az Alkotmánybíróság joggyakorlatának kezdettől képviselt álláspontja szerint különbséget kell tenni az értékítéletek és a tényállítások megítélése között. „Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]}. Ebből következően pedig „[a] véleménysszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.

[37] A sérelmezett közlés tényállítás vagy értékítélet jellegének megállapítása során is az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozata ad iránymutatást, felsorolva azokat a szempontokat, amelyek mentén az elhatárolás elvégezhető {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [39-40]}. További vizsgálandó elemként szerepelteti a véleménynyilvánítás határát: „...a véleménysszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztá megalázás, illetve a bántó, vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása” {3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [32]}.

[38] A perbeli, alapjogi érintettségű ügy egyes elemeinek vizsgálata során tehát elsőként arról kellett dönten, hogy az értékelendő véleménynyilvánítás a közügyek vitájához tartozik-e. Az alperes cikksorozatának témája a Jobbik pártelnökének politikai hitelessége, szavahihetősége. Az írárok személyl jellemességét megkérdőjelezve tárgyalták lakhatási körülményeit, élettársi kapcsolatát, családjának vagyonosodását. Ezzel összefüggésben tettek említést a felperes ingatlanáról, amelyet az Országgyűlés Hivatala vett bérbe a politikus település2i lakáshasználatának biztosítása céljából.

[39] Az írárok tárgya tehát a köz érdeklődésére számot tartó; a szerző egy közszereplőnek minősülő politikus személyének megítéléséhez kívánt információkat biztosítani. Az alperes fellebbezésében ezzel összefüggésben emelte ki, hogy a cikkek nem a felperesről, hanem személylről szólnak és vitatta az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetösségi jogával kapcsolatos megállapításait. Ezért a másodfokú bíróság, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerint eljárva vizsgálta, hogy a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés levonására van-e lehetőség a felperes érintettségét illetően.

[40] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A jogszabály szövegezése szerint tehát személyösségi jogának sérelmére az alapíthat igényt, akire a sértő, valótlan tény, vagy hamis színben feltüntetett való tény vonatkozik.

[41] A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 13. számú állásfoglalásában meghatározott szempontrendszer helyes alkalmazásával állapította meg a felperes keresetösségi jogának fennálltát. Helytállón tartalmazza az elsőfokú ítélet indokolása ([12] bekezdés) az egyes írárok azon elemeit, amelyek révén a felperes személye azonosíthatóvá vált. Az Alkotmánybíróság maga is hangsúlyozza határozataiban, hogy „[...] egy közlést, így egy sajtócikk tartalmát is teljes egészében kell értékelni, és az abban megfogalmazottak kapcsán

figyelembe kell venni annak a politikai vitába való beágyazódottságát is.” {3217/2020. (VI. 19.) AB határozat [46]}. A Kúria követendő gyakorlata szerint a személyes érintettség megállapításához nincs szükség arra, hogy az érintett személye mindenki számára egyértelmű legyen, elegendő, ha szűkebb körben megvalósul a felismerhetőség (a Kúria Pfv.IV.20.643/2019/4. számú határozata). A személyiségvédelmi igény érvényesítéséhez elegendő az, ha az érintett személyt a szűkebb környezete felismeri (a Kúria Pfv.IV.21.837/2018/4. számú határozata). Ez a feltétel pedig a cikkekben közölt adatok alapján – a felperes személyes előadásával összevetve – megvalósult. A település2i és a települési ingatlanról készült felvételek, a tulajdoni lap és az írásokba illesztett térképek adatai a felperes személyét felismerhetővé tették.

[42] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes nem közszereplő, nem vonatkoznak rá a Ptk. 2:44. § (1) bekezdésében a közéleti szereplők személyiségi jogának védelme tekintetében megfogalmazott korlátok. Ezért a közügyek vitájának kategóriájába tartozó írások sem eredményezhetik magasabb tűrési kötelezettségét; nem járul hozzá a közösség tájékoztatásához, a demokratikus közvélemény alakításához egy közszereplőnek nem minősülő személyre vonatkozó valótlan tény közlése. A felperes személyére, ingatlanára vonatkozó adatok ismertetésének a konkrét ügyön, a felperes érintettségén túlmutató tartalma nincs; az nem kapcsolódik a Jobbik elnökének megítéléséről folytatott közbeszédhez. Mivel az alperes felperesre vonatkozó kijelentései a demokratikus közvéleményformáláshoz közvetlenül nem kapcsolhatók, nem élvezik a véleménynyilvánítás kiemelt alkotmányos védelmét sem.

[43] Az elsőfokú bíróság helyesen tekintette a kifogásolt közléseket tényállításnak, és az alperes bizonyításának hiányában alappal következtetett azok valótlanságára és állapította meg a kijelentések jogsértő jellegét. A másodfokú bíróság azonban szükségesnek tartotta az elsőfokú ítélet jogsértést megállapító rendelkezés szövegének pontosítását. Nem felel meg ugyanis az ítélet rendelkező részével szemben támasztott követelménynek, ha a bíróság a kifogásolt szövegrészletet szó szerint idézve, annak egésze tekintetében állapítja meg az alperes terhére a személyiségi jogsértés elkövetését. Az ítélet ily módon megfogalmazott rendelkező részéből ugyanis nem állapítható meg, hogy a jogalapként megjelölt anyagi jogi jogszabály alapján vizsgált és jogsértőnek állított közlés melyik részét tekinti a bíróság valótlanság állításnak.

[44] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására a kereset tárgyát képező személyiségi jog megsértésének tartalmához kapcsolódóan kerülhet sor. A bíróság nincs elzárva attól, hogy a keresetben sérelmesnek tartott szövegrész tartalmi körén belül – a keresethez kötöttség elvét megtartva – maga fogalmazza meg, hogy a közlés mely tartalma jogsértő (a Kúria Pfv.IV.21.487/2021/5. számú határozata).

[45] A felek jogorvoslati kérelmükben a továbbiakban a megállapított sérelemdíj összegszerűségét támadták, kifogásolva az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét. Ezért az ítéltábla az érdemi döntés anyagi jogi szempontú felülbírálatát a Pp. 369. § (3) bekezdés *d)* pontja szerint végezte el. E rendelkezés értelmében a másodfokú bíróság jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

[46] A sérelemdíj összegének meghatározása során a mérlegeléssel hozott döntés a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének rendelkezésén alapul. Az anyagi jogi mérlegelési jogkör átszáll a másodfokú bíróságra, tehát az ilyen mérlegelési jogkörben hozott döntés felülmérlegelhetősége is a felülbírálati jogkör része. Ennek alapján a másodfokú bíróság – a fellebbezési kérelemben és az ellenkérelemben, csatlakozó fellebbezésben előadott keretek

között – akkor is megváltoztathatja az anyagi jogi mérlegelési jogkörben hozott elsőfokú határozatot, ha az egyébként nem jogszabálysértő.

[47] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében szereplő, a felek által előadott körülmények figyelembevételével és mérlegelésével hozta meg döntését. Jelentőséget tulajdonított a jogsértés súlyának, ismétlődő jellegének. Értékelte a nyilvánosság előtti megjelenést és az alperes magatartásának felróhatóságát. A felperesnél bekövetkezett nem vagyoni sérelemként pedig csak a köztudomású tényként értékelhető körülményeket vonta mérlegelési körébe, a jogsértő magatartás ezt meghaladó következményeit, bizonyítottság hiányában, mellőzte a sérelemdíj összegszerűségének meghatározása során.

[48] Az alperes fellebbezésének a nem vagyoni hátrány hiányára vonatkozó érvelését az ítéltábla nem találta megalapozottnak. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utolsó fordulata a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest, míg a köztudomás szerinti tényként értékelhető nem vagyoni sérelmet meg kell jelölnie. A sérelmet szenvedett fél – a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – nincs elzárva attól sem, hogy a köztudomás szerint is elfogadható hátrányt meghaladó egyéb olyan, a jogsértéssel összefüggésben bekövetkezett sérelmet igazoljon, amely magasabb összegű sérelemdíj megállapítását alapozza meg. Az alperes pedig bizonyíthatja, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a felperest nem érte sérelemdíj megítélését indokoló nem vagyoni hátrány vagy kimentheti magát a felelősség alól annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható.

[49] A bíróságnak e – köztudomásúként figyelembe vehető – tények és az őket meghaladóan előadott és bizonyított hátrányok alapján kell mérlegeléssel megállapítania azt az összeget, amely adott esetben a sérelemdíj reparatív és preventív funkciójának érvényesülését biztosítja. Az adott esetben köztudomásúként fogadható el – a felperes és az elsőfokú bíróság által is ilyenként értékelt – az a körülmény, hogy az alperes írásaiban tett kijelentés sértő. Annak közlése, hogy a felperes a közhatalmat gyakorló szervvel létrejött, közpénzek felhasználásával finanszírozott bérleti ügylet ellenére lakását egyidejűleg más személy részére is kiadta, tisztességtelen, erkölcsileg elítélendő cselekmény, adott esetben bűncselekmény elkövetésében való érintettségre vonatkozó állítás, amely alkalmas a sérelmet szenvedett fél társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

[50] A felperest ténylegesen ért nem vagyoni hátrány mértékének megítélése során azonban kiemelt jelentősége van annak a ténynek is, hogy nem közszereplő, így a szólásszabadság szempontjából személyiségi jogainak védelme nem korlátozott. Nem kell azzal számolnia, hogy megnyilatkozásait, cselekményeit és személyét mások vitatják, élesen bírálják, tetteinek, illetve a vele történeteknek a sajtó jelentőséget tulajdonít, azokat értelmezi. Ennek következtében a közvélemény, a felperes személyét azonosítani képes olvasók számára sem megszokott elem a rá vonatkozó, az őt tisztességtelen, jogellenes cselekménnyel összefüggésbe hozó közlés. A közélet szereplőivel ellentétben a felperesnek lehetősége sem nyílt a megfogalmazott kijelentések cáfolatára, a széleskörű reagálásra.

[51] Az alperes eljárásának felróhatósága körében pedig nyomatékkal értékelendő, hogy írásaiban egyértelműen elkerülhette volna a felperessel szembeni jogsértést, a felperes említésének, felismerhetőségének hiányában is megfogalmazhatta volna személyi hitelességét érintő közléseit.

[52] Mindezen körülmények alapján a Fővárosi Ítéltábla indokoltnak találta az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegének felemelését, mind a kompenzációs, mind a magánjogi büntető funkció érvényesülése érdekében.

[53] A sérelemdíj mértékét érintő további érveket a másodfokú bíróság nem találta alaposnak. A felperes a köztudomású nem vagyoni hátrányt meghaladó további hátrányt nem

bizonyított, illetve az alperes sem adott elő olyan tény, amely a jogsértés súlyának, magatartása felróhatóságának értékelésével a marasztalási összeg csökkentését eredményezte volna.

[54] A felperes több jogsértésre vonatkozó hivatkozása nem indokolta a sérelemdíj összegének további felemelését. A Kúria által a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény hatálya alatt a nem vagyoni sérelmekkel kapcsolatban kialakított gyakorlat szerint a nem vagyoni kártérítés összege nem határozható meg tiszta matematikai műveletek elvégzésével, részelemek összeadásával és kivonásával. A nem vagyoni kártérítés összegét a bíróságnak mindig az adott eset összes körülményének együttes értékelésével kell olyan összegben meghatároznia, amely az okozott és elszenvedett sérelem, hátrány kiegyensúlyozására alkalmas (Pfv.III.20.735/2016/3.).

[55] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta – a jogsértés megállapítására vonatkozó szövegrész pontosításával – (a negyedik cikkre vonatkozó kereset elutasítása és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegének felemelése), egyebekben helybenhagyta (az első és harmadik cikk esetében a jogsértés megállapítása, az alperes elégtételadásra kötelezése, 500.000 forint sérelemdíj és járulékainak megfizetésére kötelezés, illetve 500.000 forint sérelemdíj iránti igény elutasítása) a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében.

[56] A fellebbezés részbeni eredményessége és a pertárgy értékének elsőfokú bíróságától eltérő meghatározása folytán a pernyertesség – pervesztesség elsőfokú eljárásra megállapított aránya is módosult, ezért a másodfokú bíróság a perköltség tárgyában hozott ítéleti rendelkezéseket is részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2), (6) bekezdése szerint.

[57] Döntésének meghozatala során abból indult ki, hogy a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankcióinak alkalmazása és egyben sérelemdíj megfizetése iránti per nem vagyoni jogi per. A Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pontja alapján vagyoni jogi per az a per, amelyben az érvényesített igény a fél vagyoni jogain alapul vagy értéke pénzösszegben kifejezhető. Amennyiben a fél kizárólag sérelemdíj megfizetésére kéri kötelezni az alperest, keresete megfeleltethető a vagyoni jogi per tényállási elemeinek. Ha viszont a felperes a személyiségi jogsértés objektív szankcióinak az alkalmazását is kéri, akkor igénye nem tekinthető vagyoni jogi pernek. Ebben az esetben ugyanis az igény nem a fél vagyoni jogain alapul, annak értéke pénzösszegben nem kifejezhető (a Kúria Pfv.III.20.517/2020/5., Pfv.III.21.479/2021/4. számú határozatai).

[58] Jelen esetben a felperes négy kereseti kérelmet terjesztett elő; az alperes négy jogsértő magatartására figyelemmel kérte a jogsértés megállapítását, elégtétel adását és a sérelemdíjban való marasztalást (2021. november 17-én, 2021. november 18-án, 2021. november 19-én, 2021. november 22-én megjelent írások). Ezért a per tárgyának értékét a Pp. 173. § (1) bekezdése szerinti valódi tárgyi keresethalmazatra figyelemmel kellett megállapítani, tekintettel a Pp. 21. § (1), (5) bekezdésére és az Itv. 39. § (3) bekezdés b), c) pontjára.

[59] A fentiek alapján a felperes az elsőfokú eljárásban az alperessel szemben négy jogsértő magatartás miatt 4 x 600.000 forint perértékű követelést érvényesített (az igény együttes összege meghaladja az 1.500.000 forint értékű sérelemdíj követelést). Két cikk (2021. november 17., 2021. november 18.) tekintetében a kereset eredményes, míg további két publikáció (2021. november 19., 2021. november 22.) esetében alaptalan, ezért a pernyertesség – pervesztesség aránya az elsőfokú eljárásban azonos. Mindezek alapján a felperes csatlakozó fellebbezésében előadott érvek nem eredményezhették a kereseti illeték megfizetése alól mentesülését. A másodfokú bíróság a felek által fizetendő kereseti illeték összegét felemelte az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel a tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezményére [Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja].

[60] A pernyertesség – pervesztesség azonos mértékére tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdésének helyes alkalmazásával rendelkezett akként, hogy a felek egyéb költségeiket maguk viselik.

[61] A másodfokú eljárásban a fellebbezett érték az alábbiak szerint alakult. A felperes csatlakozó fellebbezésében a keresetet 1.000.000 forint összegben elutasító ítéleti rendelkezést támadta (a pertárgy értéke a jogorvoslati szakaszban a kérelem alapján már csak a sérelemdíj igény összegére figyelemmel, vagyoni jogi igényként volt meghatározható). Az alperes jogorvoslati kérelme a kereset teljes elutasítására irányult, ezért a jogsértést három írás tekintetében megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezésre tekintettel 3 x 600.000 forint a fellebbezett érték.

[62] A felperes csatlakozó fellebbezése részben, 500.000 forint összegben eredményes, míg az alperes 500.000 forint fellebbezett érték tekintetében pernyertes. Ezért a felperest 20.000 forint és az alperest 20.000 forint csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésének kötelezettsége terheli az Itv. 46. § (1) és (4) bekezdése alapján.

[63] Az alperesnek a három jogsértő magatartás miatt előterjesztett fellebbezése 1/3 részben eredményes, míg 2/3 részben a fellebbezés alaptalan. Ezért a felperest 48.000 forint, az alperest 2 x 48.000 forint fellebbezési illeték megfizetésének kötelezettsége terheli az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 46. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezményére [Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja].

[64] A másodfokú eljárásra vonatkozó ügyvédi munkadíjigényt a felperes megbízási szerződés alapján kívánta felszámítani, a megbízási szerződést azonban jogorvoslati kérelméhez nem csatolta. Az elsőfokú eljárás iratanyagában fellelhető megbízási szerződés (a Fővárosi Törvényszék 66.P.23.005/2021/8. számú irata) nem támasztja alá a költségjegyzékben feltüntetett összeget. A megállapodás III.3.2. pontja értelmében a megbízási díj 120.000 forint, illetve tárgyalási alkalmanként 80.000 forint. A megbízási díj alapösszegét azonban az elsőfokú bíróság már eljárásában értékelte, a másodfokú eljárásra vonatkozó rendelkezést a szerződés nem tartalmaz, tárgyalás tartására pedig a jogorvoslati szakban nem is került sor. Ezért a felperes által kért összeget javára figyelembe venni nem lehetett [Pp. 82. § (3) bekezdése].

[65] Az alperes a másodfokú eljárásra vonatkozó költségeinek megtérítését nem kérte, ezért e tárgyban rendelkezni nem kellett [Pp. 82. § (3) bekezdése].

[66] A Fővárosi Ítéltábla a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet – 2023. január 1-jétől, a 26/2022. (XII. 6.) IM rendelettel módosított – 3. § (2) bekezdésének megfelelően döntött az illeték megfizetéséről.

[67] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes.

[68] A másodfokú bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. április 25.

dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

dr. Stecbauer Anita s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Éva s.k.
bíró